

Misforstaaelser og at vise, at just deri ligger Vanffeligheden, at det ikke forståes, hvad man siger. — Den sidste ærede Landsthingsmand (Nasmussen) trostede os med, at hvis vi ikke havde Pensionsloven, men skulde afgjøre hver enkelt Mand's Pension for sig, saa vilde det blive heldigt for den dygtige Embedsmand. Jeg maa dog tillade mig at nære en vis Tvivl om dette Held, naar Sagen skulde lægges i Hænderne paa Mand, der selv erklære, at de ere Tjender af ethvert Pensionsvæsen, og det sagde den ærede Landsthingsmand jo, at han var. — Ja, man kan være Tjende af et hvert Pensionsystem; man kan sige: End Embedsmændene underkaste sig de samme usikre Livsvillkaar, som enhver Anden. Det kan man gjøre, og det kan gaae. Men saa maa man ogsaa i det Hele stille sig ganske anderledes. Jeg vilde maaſtee ikke være saa meget imod det, thi jeg har hele mit Liv havt saamegen Tillid til mig selv, til at kunne og til at ville arbeide, at jeg ikke vilde være bange for at gaae ind paa en dertil sigtende Contract med Staten. Men den maatte da ogsaa sluttes paa rimelige Villkaar, saa at man gav mig en Løn, ikke beregnet efter, hvad jeg behøvede til daglig at leve for, men beregnet paa, at jeg virkelig kunde lægge Noget tilside. Men det er dette, som man ikke gjør, fordi man ikke paa en Gang fæster Diet paa begge Dele. Man fæster ved Lønningens Fastsettelse kun Diet paa, hvormeget Embedsmanden kan komme ud af det med, men saa siger man alligevel bagefter, at han af dette burde have lagt Noget tilside. Det er denne Dobbeltthed i Betragtningen, som man ikke gjør sig selv klar. — Man siger endvidere: — det er blevet sagt af ærede Landsthingsmænd: — „Ja, men der er dog nu mange Embedsmænd, som kunne lægge Penge op“. — Ja, imellem de sportellønnede Embedsmænd findes der ganske vist — det er kjende vi Alle — Enkelte, som have formeget; men derfor ere vi ogsaa Alle entge om, at de skulle sættes paa fast Gage. Og der kan maaſtee ogsaa, selv blandt de fast lønnede Embedsmænd, være enkelte, som navnlig naar de befinde sig i en extraordinair Stilling med Hensyn til Familie, kunne lægge Noget op. Men det er rene Undtagelser. — Naar en

æret Landsthingsmand (S. Andersen) fremdeles sagde: „Man kan dog ikke forlange, at der skal tages Hensyn til Embedsmandens Familie, thi saa maatte man jo ogsaa udstrække Forsorgelsen til efter hans Død“, saa svarer jeg: „Net, noget Saadant følger slet ikke af hiint Hensyn. Spørgsmaalet er blot: Hvilke Villkaar skal den Embedsmand, der, saalænge han lever, nu engang er Familieforsorger, men som lige saavel som enhver Anden efter sin Død maa lade de Esterlevende sørge for sig selv, have, naar han maa trække sig tilbage fra Stats-tjenesten? — Der er dog især eet Punkt, som jeg ønsker at fremhæve. Et æret Medlem (S. Pedersen) sagde, at jeg havde yttret, at en Lægmand ikke kunde sætte sig ind i en Embedsmands Stilling. Dette Udtryk har jeg imidlertid ikke brugt. Jeg har slet ikke talt om Lægmand; men jeg har sagt, at, forat man skulde kunne bedømme en Embedsmands Stilling, maatte man kunne oversee alle hans Livsvillkaar, og at man ikke kunde bedømme den fra de Livsvillkaar, hvorunder man selv tilfældigvis lever. Man maa f. Ex. gjøre sig det klart, hvorledes Livsvillkaarene ere paa det Sted, hvor Embedsmanden er forpligtet til at leve. Naar den, der lever paa Landet, siger, at med 1,200 Rb. kan der udrettes Meget, saa glemmer han derved let, at der er en By i Landet, i hvilken mange Embedsmænd maae leve, hvor det er meget vanskeligt for den Embedsmand, der skal indtage en vis Stilling, og som har en nøgenlunde, om end just ikke meget, stor Familie, at bœe billigere end for 600 Rb. aarlig, og hvor han, selv naar han trækker sig tilbage og vil indskrænke sig, vil have meget vanskeligt ved at finde en Leilighed paa f. Ex. 5 Værelser paa 4de Sal for under 400 Rb. aarlig. Dette glemmer man, og man glemmer fremdeles mange andre Ting, saaledes f. Ex. at der er visse aandelige Fornødenheder, som Embedsmanden ikke kan og bør undrage sig fra. — Man siger, at Embedsmændene gjøre urimelige Fordringer med Hensyn til deres Børns Opdragelse. Ja, maaſtee er der enkelte, der gjøre det; men jeg troer, at der er mangen en Embedsmand, som vilde give Meget for, at det kunde blive ham muligt at bringe sine Børn ud af Embedsstanden